

BOREALIS

Marloes Morshuis

BOREALIS

Lemniscaat Rotterdam

Van Marloes Morshuis verscheen eerder bij Lemniscaat:

Koken voor de keizer

© 2016 Marloes Morshuis
Omslag: Marc Suvaal, Lemniscaat
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2016
ISBN 978 90 477 0866 7
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Borealis zijn we samen!

- 1) We volgen altijd de aanwijzingen van de Crew op.
- 2) We spreken uitsluitend Engels, zodat iedereen ons kan verstaan.
- 3) We dragen zorg voor Borealis, ons huisje en elkaar.
- 4) We ontwikkelen ons door alle lessen te volgen en ons huiswerk te maken.
- 5) We leveren met ons gedrag een positieve bijdrage aan Borealis.

Wij beloven de Trias dat we ons aan deze regels houden en weten dat we anders worden vervangen door iemand die wel een plek in Borealis verdient.

De bewoners van huisje zeventien:

Lilja

Zack

Manua

Chin

Angelo

Daniela

JOPPE

Nyota

1

Tien dagen en drie uur. Zo lang was Joppe nu in Borealis. Het enige goede nieuws was dat hij niet meer bang was dat ze hem dood gingen maken.

Hij veegde zijn handen af aan zijn broek en klom een paar meter hoger om zijn werk van een afstandje te bekijken. Het had uren gekost om genoeg grote takken te vinden om de letters te vormen, maar nu lag zijn noodkreet goed zichtbaar op de berghelling. HELP. Nu moest er nog een helikopter of vliegtuig overvliegen en misschien kwam er dan een eind aan deze nachtmerrie.

Niet dat Joppe het veel kans gaf. Iedere middag na de lessen kwam hij hier op de berghelling, op zoek naar een teken van leven buiten de hekken van Borealis. Een weg, een huis, rook van een vuur. Maar hij zag alleen eindeloos uitgestrekte bossen, besneeuwde bergtoppen in de verte, de rivier die achter het Centrum via het waterbekken als een slang het dal in kronkelde. Urenlang had hij op zijn rug op de stenen gelegen en de hemel afgezocht naar sporen van vliegverkeer. Niets. De lucht was leeg, op wat roofvogels na die hoog boven de helling zweefden.

Maar toch. HELP. Hij moest het proberen. Zolang de sneeuw zijn noodkreet niet bedekte, was er een kans.

De zon zakte achter de bergkam aan de overkant en Joppe ritste zijn donzen jack dicht. Het was pas september, maar in de schaduw lag de winter al op de loer. Lilja had gehoord dat het hier wel min twintig kon worden. Lilja hoorde vaker dingen – en meestal had ze gelijk. Min twintig graden. Joppe huiverde bij het idee alleen al. Hij trok de kraag van zijn jas over zijn oren en stond op.

Lilja wachtte vast al op hem. Zij tweeën waren aan de beurt om te koken en vandaag moesten ze een beetje opschieten. Vanavond kwam de Trias eindelijk uitleggen waarom ze bijna tweehonderd kinderen hadden ontvoerd en opgesloten in de wildernis.

Sinds de Crew vanmorgen in de klas had verteld over het bezoek van de Trias, golfde de opwinding door het kamp. Na de lessen hingen overal groepjes pratende kinderen rond en de verhalen waren nog wilder dan anders. Borealis zou een speciale internationale jeugdgevangenis zijn (maar Joppe had niets gedaan – voor zover hij wist). Een soort eliteschool voor de meest getalenteerde kinderen van de wereld (hij was net met een rapport vol zeventjes overgegaan naar de tweede). Een centrum voor een geheime wereldwijde *game challenge* (dat klonk al beter, maar waar was de wifi?).

Joppe had geen idee wat Borealis was en waarom hij hier zat. Hij wist wel dat hij niet van plan was om te blijven. En dat die Trias een heel goede reden moest hebben om zoveel kinderen uit de hele wereld te ontvoeren. Wat een gigantische operatie om die allemaal ongemerkt naar een kamp in de wildernis te brengen! Het moest een fortuin hebben gekost.

Alleen al het Centrum, het hoofdgebouw, zag er enorm duur uit, met zijn hoge glazen gevel en de modern ingerichte leslokalen. Er waren sportvelden, een rij windmolens op de berghelling en de vijftieng huisjes waarin ze woonden – Joppe had de rode daken geteld. Eten, drinken, warme kleding voor zoveel kinderen... En dan had Borealis ook nog een eigen vliegtuig waarmee ze naar het kamp waren gebracht.

Daar dacht Joppe niet graag aan terug. Sinds zijn aankomst droomde hij iedere nacht over hoe bang hij was geweest, vastgebonden in het donker met als enige afleiding de razende vliegtuigmotoren op de achtergrond; de lucht die te dik leek om in te ademen – dan werd hij wakker omdat hij dacht dat hij stikte.

‘Djoppie! Djoppie!’ klonk het in de verte uit het dal. Lilja riep hem. Eén van de regels van Borealis was dat iedereen verplicht Engels moest spreken. Niemand kon ‘Joppe’ uitspreken en zo was hij in een paar dagen tijd veranderd van een doodgewone Nederlandse Joppe van dertien in ‘Djoppie’, die in God weet welke woestijn gevangengehouden werd en op het punt stond om samen met een IJslands meisje eten te koken voor hun zes huisgenoten. Het wende sneller dan hij dacht. Daar zorgden de Borealisregels wel voor. De keus was simpel: meedoen of verdwijnen. Al noemde de Crew dat liever ‘vervangen’.

‘Djohoppie!’ Hij slalomde met zijn kleine lijf snel door het lage struikgewas tussen de bomen op de helling. Op het plaatsje voor huisje zeventien stond Lilja al te springen van ongeduld. Haar lange blonde vlecht danste op en neer.

‘Waar bleef je nou? Zat je weer in je uppie op de helling? Kom, we moeten het eetkrat halen.’

‘Relax. We hebben tijd zat. Ik weet niet eens of ik die lui wel wil zien vanavond.’

‘Maar het is de Trias, Djoppie! Wil jij niet weten waarom we hierheen zijn gebracht?’

‘Ik wil weten hoe ik hier wegkom.’

‘Ja joh? Ik niet hoor. Geen zusje, geen pianoles, geen oma waar ik op bezoek moet, geen winkels, lekker rustig hier.’

Meende ze dat? Lilja kneep haar lichtblauwe ogen tot spleetjes.

‘Je denkt dat ik serieus ben, of niet? Jee, zijn ze allemaal zo dom bij jullie? Ik snap niet hoe jij door de selectie bent gekomen. Hoewel, als de rest in dat landje van jullie nog dommer is...’

Nyota kwam naar buiten. ‘Hebben jullie nou nog geen eten gehaald? Het is al bijna zeven uur, over twee uur komt de Trias! En ik heb honger.’

‘De Trias, de Trias... het lijkt wel of jullie naar je favoriete band gaan. Dat zijn de criminelen die ons hebben ontvoerd, weet je nog? Die ons hebben verdoofd, weggerukt uit ons leven, een vliegtuig ingesleept...’

‘Ja, ja, dat weten we nou wel, schiet nou maar op!’ Lilja sleurde Joppe aan zijn arm mee naar het Centrum, dat zo’n honderd meter verderop lag. In de voorraadkamer aan de zijkant van het gebouw stond nog een eenzaam kratje op de rekken.

‘Huisje zeventien,’ zei Joppe tegen Eve, het Crew-lid dat het eten regelde.

‘Hi Djoppie! Hoe gaat het? Al een beetje gewend?’ Ze keek

hem vriendelijk aan. Eve was nog niet zo oud, dacht Joppe, maar haar ogen waren gevangen in een web van rimpeltjes. Misschien probeerde ze echt aardig te doen, maar hij geloofde er niets van. De leden van de Crew deden allemaal best vriendelijk, maar hij vertrouwde ze voor geen cent.

‘Nee, en dat ben ik ook niet van plan,’ gromde Joppe tegen Eve. Lilja keek de vrouw aan en haalde haar schouders op.

‘Misschien dat het na vanavond makkelijker is, als de Trias heeft uitgelegd waarom ze jullie hiernaartoe moesten brengen. Ze hebben een heel moeilijke beslissing genomen en je zal ze dankbaar zijn als je hoort waarom je hier zit.’

‘Dat denk ik niet.’

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg Lilja.

Eve pakte het blaadje met het recept uit het krat en nam het met haar door. Joppe hoorde iets over pasta, zalm, room, chocoladekoekjes toe. Ze zaten niet bepaald op water en brood, maar hij hoefde hun eten niet. Hij at liever de tot pap gekookte broccoli van zijn vader. Zelfs de rijst met smurrie van zijn moeder smaakte beter.

Joppe droeg het krat, Lilja danste naast hem op het pad van aangestampte kiezels en kletste hem de oren van zijn kop. Het begon al te schemeren en door de geelverlichte raampjes van de andere huisjes zag hij dat de meeste kinderen al aan tafel zaten. Joppe had nog nooit zoveel verschillende soorten kinderen bij elkaar gezien als hier. Alle kleuren, soorten en maten liepen hier rond. Het enige wat ze gemeen hadden, was dat ze allemaal een jaar of dertien waren. En dat ze allemaal gevangenzaten in Borealis.

Ze sloegen links af, het laatste zijpadje voor de sportvel-

den in. Joppe was blij dat hun huisje zo'n beetje het verste van het Centrum af lag, dicht tegen de bosrand aan.

'Heb je nog iets nieuws gehoord over de Trias?' vroeg hij aan Lilja toen ze in de keuken waren. Zij hoorde bij een van de eerste lichten en was al een paar weken langer in Borealis dan hij. Bovendien pakte ze met iedereen aan in het kamp. Niet alleen met de kinderen, maar ook met de Crew. Als Joppe met haar door Borealis liep, was het 'Hi Lilja' hier en 'Hey Lilja' daar. Niemand keek naar hem. Dat verbaasde hem niet. Vergeleken met een IJslands elfje met lichtblauwe ogen en lang blond haar zag hij er maar gewoontjes uit. Zijn bruine kuif hing slap omdat er hier geen gel was, zijn oren hadden niet van die grappige puntjes en zijn blauwe ogen waren niet zo fel als de hare.

'Ik weet ook niet veel,' zei Lilja. 'Vanavond is de eerste keer dat ze in het kamp komen. Omdat we bijna compleet zijn, vertelde Eve. O ja, ik weet nu hoe ze heten!'

'En dat zeg je nu pas? Zeg op!'

'Je hebt er niet zoveel aan. Ze heten Sirius, Polaris en Antares.'

'Dat zijn geen mensen, dat zijn sterren,' riep Zack vanaf de bank in de woonkamer. Zack kwam uit Canada. Hij was bijna een kop groter dan Joppe en anderhalf keer zo breed. Zijn zwarte halflange haar zat ook goed zonder gel.

'Filmsterren?' Nyota dreutelde rond in de keuken en pikte met haar lange vingers stukjes zalm van de snijplank. Ze was twee dagen na Joppe in Borealis gekomen en hij had haar nog niet gezien zonder muts. Zelfs binnen had ze hem altijd op. Eerst dacht hij dat ze iets raars met haar hoofd had, maar toen ze na een paar dagen haar mond opentrok, vertelde ze

dat ze uit Kenia kwam en het hier net een ijskast vond. Nu al.

‘Nee, schat, sterren aan de hemel,’ zei Zack tegen haar. Hij stond inmiddels in de deuropening. ‘Sirius is de poolster. Polaris, ook zoiets. De helderste sterren aan de hemel – beetje arrogante lui denk ik, die Trias. Antares heb ik nooit van gehoord, maar dat zal dan ook wel een ster zijn.’

Een halfuur later zaten ze aan de grote tafel in de keuken. Naast Joppe, Lilja, Nyota en Zack woonden Daniela uit Ecuador, Chin uit Vietnam, Angelo uit Madagascar en Manua uit Tahiti in huisje zeventien. Met z’n achten deelden ze een eenvoudige keuken met eettafel, een woonkamer met een houtkachel, een grote bank en twee stoelen, twee slaapkamers met stapelbedden en een kleine badkamer met douche. De muren waren leeg, op een klok, een ingelijste poster met walvissen en het vel met de Borealisregels na. Met oranje-rood gestreepte gordijnen en gebloemde kussens was geprobeerd het gezellig te maken.

De pasta met zalm was best goed gelukt. Dankzij Lilja, want Joppe was niet zo’n kok. Hij kon wel heel goed friet halen, maar hier was geen snackbar – dus daar hadden ze niet veel aan. Toch werden de pastabergjes op de borden nauwelijks kleiner. Joppe sneed zijn zalm in stukjes en schoof ze rond op zijn bord. Stiekem was hij toch met zijn gedachten bij straks. Wat zouden ze te horen krijgen van de Trias? Naast alle wilde verhalen die in het kamp rondgingen, hadden ze de afgelopen dagen serieuze scenario’s bedacht met z’n achten. Gegijzeld voor losgeld: dat viel snel af. Niemand van hen had rijke ouders. Chin dacht dat Borealis een

opleidingskamp voor spionnen kon zijn. Dat verklaarde waarom ze kinderen uit alle landen wilden hebben, die zich goed konden redden in het Engels. Maar ze kregen ook les in biologie, kinderverzorging en landbouw. Wat had dat met spionage te maken? Het was niet onmogelijk, maar Joppe geloofde er niet in. Dit was geen film. Was dat maar zo.

Het leek alsof Zack zijn gedachten kon lezen. Hij schoof zijn bord weg en riep: 'Ik weet het. Een realityshow! Net als die film, hoe heet die ook weer, met die man die in een televisieprogramma leeft zonder dat hij het weet.'

Joppe dacht na. Het was geen gek idee van Zack. Het verklaarde waarom ze goed werden behandeld. Toch klopte er iets niet. 'Die vent dacht dat alles normaal was. Wij zijn hier tegen onze zin naartoe gesleept. Hoe kan het dan een realityshow zijn?'

'Misschien kan ze dat niets schelen en willen ze zien hoe wij omgaan met zo'n situatie,' zei Zack.

'Beetje vergezocht,' zei Joppe.

'En ik heb nergens camera's gezien,' zei Daniela.

'Ja, daar heb jij vast op gelet,' zei Angelo.

Daniela schudde haar lange bruine haar naar achter. 'Toevallig wel, ja.'

Angelo grinnikte. 'Dat dacht ik al. Maar dat zegt niets. Nog nooit van verborgen camera's gehoord?'

'O nee...' Lilja's stem klonk heel zacht, maar iedereen viel meteen stil. 'Stel dat het iets heel anders is. Dat ze een of andere dodelijke ziekte loslaten in het kamp om te kijken of ze ons beter kunnen maken?'

'Zouden ze daarom kinderen uit de hele wereld willen? Ik weet niet hoe dat werkt, misschien reageren we wel verschillend op medicijnen,' zei Chin.

‘Het moet wel heel verschrikkelijk zijn, als ze daarvoor kinderen ontvoeren. Iets dat de hele wereld bedreigt. De pest, of zo. Of bestaat er nog iets ergers?’ vroeg Zack.

‘En wij zijn de proefkonijnen. Lekker dan. Zouden ze onze ouders betaald hebben?’ zei Daniela.

‘Nee, mijn ouders zouden me nooit verkopen. Echt nooit,’ riep Lilja.

‘De mijne wel, denk ik. Als ze genoeg betalen.’ Iedereen keek naar Angelo, maar hij keek naar de pasta op zijn bord.

‘Misschien moesten alle landen in de wereld verplicht een kind leveren voor deze proef!’ riep Lilja.

‘Ja, en om het geheim te houden hebben ze ons ontvoerd. Sorry, maar je overdrijft weer eens, Lilja.’ Het was de eerste keer dat Manua zijn mond opentrok vanavond. ‘Ik zet in op de realityshow van Zack. We zijn vast in handen gevallen van een stelletje waanzinnige miljonairs, die zich zo verveelden dat ze dit hebben opgezet. Waarom denk je dat ze van die aanstellerige namen hebben gekozen? Polaris, Sirius, *yeah right*.’

‘Geloof je het zelf?’ vroeg Lilja.

‘Denk na. Ze hebben kinderen gekozen die redelijk Engels kunnen. Dat was toch niet nodig geweest als ze alleen maar een medicijn op ons gingen testen? Kennelijk vinden ze het belangrijk dat we met elkaar kunnen praten. En die huisjes zijn helemaal niet handig als ze ons in de gaten moeten houden. Dan hadden ze beter een groot ziekenhuis kunnen bouwen.’

‘Die huisjes zijn misschien juist om te doen alsof het allemaal heel normaal en onschuldig is, terwijl ze ons intussen aan het vergiftigen zijn. Net als die lessen, alsof we gewoon

naar school gaan. Dat is allemaal alleen bedoeld om ons rustig te houden.' Lilja begon te huilen. Nyota sprong op en nam haar mee naar de meisjesslaapkamer.

Niemand zei nog iets. Ze bleven nog een paar minuten aan tafel zitten, maar de pasta werd niet meer aangeraakt en de chocoladekoekjes bleven in de keuken.

2

Het was bijna negen uur toen de bewoners van huisje zeventien richting het Centrum liepen. De hemel boven Borealis was bezaaid met gele spikkels. Sommige schitterden fel, zag Joppe, maar andere flakkerden alsof ze bijna hun laatste adem uitbliezen. Niet dat hij veel van sterren wist, alleen het kleine beetje dat hij gisteren had geleerd tijdens zijn eerste les sterrenkunde. Ze leerden hier nogal wat dingen over de natuur. Het meeste vond Joppe saai, maar bij sterrenkunde had hij goed opgelet. Hij herinnerde zich vaag een verhaal over een ontdekkingsreiziger die de weg terug naar huis vond met behulp van de sterren. Misschien konden ze hem ook wel de weg wijzen als hij hier ooit wegwam.

‘We moeten opschieten,’ riep Lilja over haar schouder. Ze liep voorop en dribbelde zo snel met haar korte beentjes over het donkere pad dat de statige, lange Nyota naast haar leek voort te schrijden als een koningin. ‘Iedereen is al binnen, ik zie niemand meer! Dadelijk zijn we te laat en mogen we niet meer naar binnen!’

‘Relax, Lilja, je maakt je altijd veel te druk,’ zei Zack, maar hij versnelde zijn pas. Niemand wilde missen wat de Trias ging vertellen en Lilja had gelijk, het licht in alle huisjes was uit en de paden waren verlaten. Het leek erop dat ze de laatsten waren.

Een paar minuten later stonden ze hijgend voor het

Centrum, dat er bijna gezellig uitzag vanavond. Warm licht stroomde uit de ramen en uit de open deuren kwam hen zacht geroezemoes tegemoet. De twee Crew-leden die bij de deur stonden, zeiden niets, maar meteen nadat ze binnen waren, trokken ze de deuren met een nadrukkelijke klap achter hen dicht.

De bijeenkomst was in de grote zaal beneden, waar ze in de grote pauze altijd lunchten. Zack en Joppe gingen op een tafel achterin zitten, naast een paar kinderen die Joppe nog nooit had gezien. Uit Azië, gokte hij, misschien Zuid-Amerika. Op de grote klok aan de wand was het precies negen uur toen de lampen in de zaal uitgingen. Alleen boven het podium voorin brandde nog licht.

Er hing een vreemde stemming, vond Joppe. Alsof de zaal zou ontploffen als je er een lucifer bij zou houden. Er klonk te hard gelach, gepraat, zenuwachtig geschuif met stoelen. Het zweet brak hem uit. Hij moest naar buiten, waar de lucht vast dunner was en hij weer kon ademen. Joppe stond op.

‘Wat doe je nou?’ siste Zack. ‘Het gaat zo beginnen!’

‘Ik moet hier weg,’ zei Joppe.

‘Ja, vriend, ik ook, maar dan moeten we eerst weten waarom we hier zijn, toch?’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ begon Joppe, maar Zack trok hem al naar beneden, want een man van een jaar of dertig stapte het podium op. Hij droeg een strakke trui en skinny jeans. Voor zijn lichtblauwe ogen hing een lange blonde lok die hij steeds opzij streek.

Joppe wist zijn naam niet meer, maar herkende hem met-

een: dit was de man die zijn lichting had opgevangen toen ze net waren aangekomen.

De hele vliegreis had hij gedacht dat hij moederziel alleen was, maar na hem waren er nog een stuk of twintig kinderen van de vliegtuigtrap gekomen. Op de landingsbaan stond een rij mensen klaar die hen meteen bij de arm hadden gepakt. Leden van de Crew, hoorde hij later. Ze waren door de Crew naar deze zaal gebracht, struikelend en knipperend tegen het felle licht na uren – of waren het dagen? – in het donker. De man die nu op het podium stond, had hen opgewacht. Was dat pas tien dagen geleden? Het voelde als tien maanden.

Zacks hand klemde nog steeds om zijn arm en Joppe liet zich maar weer op de tafel zakken.

‘Welkom allemaal!’ riep de man. Meteen begonnen er allemaal kinderen door elkaar te schreeuwen.

‘Hoor jij bij de Trias?’

‘Waarom zijn we hier?’

‘Ik wil naar huis!’

‘Stop!’ riep de man. Het werd meteen stil. ‘Hier schieten we niets mee op. Jullie kennen me toch nog wel? Ik heb jullie allemaal opgevangen na jullie aankomst in Borealis, stuk voor stuk, lichting voor lichting, hier, in deze zaal. We hebben samen warme chocolademelk gedronken en gebabbeld over de afspraken in Borealis. Over hoe belangrijk de Trias het vindt dat jullie goede Borealisten worden, omdat we liever niemand willen vervangen. Ik mag hopen dat jullie dat niet vergeten zijn!’

Alsof iemand dat zou kunnen vergeten, dacht Joppe. De regels waren zijn ene oor in- en zijn andere uit gegaan, maar de woorden die daarna kwamen, stonden in zijn geheugen

gegrift. De man had gezegd: ‘Als je je niet aan de afspraken houdt, moeten we je helaas vervangen. Dat betekent dat een landgenootje jouw plek in Borealis krijgt. Maar voor alle duidelijkheid: het betekent níét dat jij terug naar huis gaat.’ De weë smaak van de chocolademelk had hem misselijk gemaakt en toen hij daarna door een lid van de Crew naar zijn huisje werd gebracht, had hij overgegeven op het pad. Nog voordat hij naar bed mocht, had hij zijn handtekening moeten zetten onder de Borealisregels die aan de muur van de woonkamer hingen.

Na die eerste dag had hij de man op het podium alleen een paar keer vanuit de verte gezien. Het was voor het eerst dat hij zijn stem weer hoorde en alleen al daarvan kreeg hij kramp in zijn buik.

De man streek zijn lok nog eens recht en praatte verder.

‘Voor vanavond stellen we ook een paar regels op. Jullie blijven rustig op je plaats zitten, jullie luisteren goed en als wordt gezegd dat jullie vragen mogen stellen, steken jullie je vinger op en stellen een voor een je vraag. Als we het op deze manier doen, hebben we allemaal een fijne avond. En daarvoor zijn we hier, toch?’

De zaal bleef stil.

‘Toch?’

Hier en daar klonk een gemompeld ‘ja’.

‘Fijn, dan zijn we het daarover eens. Wie er anders over denkt, kan ook nog terug naar zijn huisje. De Crew brengt je dan wel even.’ De man gebaarde naar de zijkanten van de zaal. Joppe herkende leraren, de beheerders, een paar bewakers en Eve. Een aantal had hij nog nooit gezien. In totaal stonden er een stuk of vijftwintig mensen. Ze lachten vriendelijk.

‘Goed, nu dat is geregeld, kunnen we opnieuw beginnen. Mijn naam is Marc, voor wie het is vergeten. Ik hoor niet bij de Trias, maar bij de Crew. De meeste leden van de Crew kennen jullie natuurlijk al. Wij zijn ingehuurd door de Trias om jullie verblijf in Borealis zo aangenaam mogelijk te maken. Wij zorgen dat er eten, warmte en licht is, geven jullie les en zorgen voor jullie als jullie ziek zijn. Gelukkig is er nog niemand ziek geweest, maar dat is niet helemaal toeval. Voor jullie hier kwamen, hebben jullie allemaal een check-up gehad. Sommigen van jullie hebben daar misschien iets van gemerkt, maar de meesten van jullie waren waarschijnlijk nog te verdoofd.’

Joppe herinnerde zich niet echt iets, maar er dreven beelden voorbij in zijn nachtmerries: mensen in witte jassen met poezenmaskers, gesjor aan zijn lijf, zijn bloed dat in buisjes stroomde. En hijzelf, die schreeuwde en worstelde, steeds maar kort, de droom eindigde altijd snel in een diep duister.

‘We wilden zeker weten dat we alleen gezonde kinderen naar Borealis zouden brengen,’ ging Marc verder. ‘Je moet wel tegen een stootje kunnen hier. Niet alle kinderen kwamen door de test, maar jullie hebben het gehaald!’

Een meisje hoestte en stak haar vinger op. ‘Wat is er gebeurd met de kinderen die de test niet door kwamen?’

Marc keek geërgerd. ‘Had ik niet gezegd dat je pas vragen mag stellen als dat wordt gezegd? Als niemand zich aan de regels houdt, is het moeilijk om het hier een beetje gezellig te houden.’

Het meisje zweeg.

‘Maar goed, jullie mogen het best weten: de kinderen die het niet hebben gehaald, zijn weer losgelaten. Jammer voor

hen, maar we hebben streng moeten selecteren. De nummers twee op de lijst hebben hun plek ingenomen.'

'Maar ik voel me ook niet zo lekker.' Het meisje hoestte extra hard.

'Heel vervelend voor je, maar iedereen die eenmaal hier is, blijft hier. Tenzij je wordt vervangen. Is dat wat je wilt?'

'Nee,' zei het meisje heel zacht.

'Dat lijkt me ook niet. Bovendien, ik weet zeker dat je blijft als je zo hoort waarom je in Borealis bent. Daarna wil je niet meer weg.'

Nu klonken snottergeluiden in plaats van gehoest.

'Ja... jullie hebben een boel meegemaakt. We snappen best dat jullie even moeten wennen. Het is ook niet niks, weggerukt uit je ouwe leventje. Maar daarvoor is een goede reden. En als dat leventje er niet meer is, heb je er toch niets meer aan.'

Dat leventje er niet meer is?

'Wat bedoelt-ie daarmee denk je?' fluisterde Joppe tegen Zack.

'Geen idee. Ik hoop dat-ie snel ophoudt met z'n geleuter en die Trias ons eindelijk komt vertellen wat we hier doen,' fluisterde Zack net te hard terug. Marc keek nadrukkelijk in hun richting.

'Jullie worden een beetje ongeduldig. Dat begrijp ik. Sommigen van jullie zijn hier al een week of vier, dan wil je wel eens duidelijkheid. Maar anderen zijn pas een paar dagen geleden aangekomen. Het was natuurlijk niet mogelijk om jullie allemaal tegelijk naar Borealis te brengen. Maar nu zijn we bijna compleet! En daarom...' Marc pauzeerde een paar seconden, tot de zaal bijna opsteeg van opwindning, 'is de tijd

gekomen om jullie voor te stellen aan de Trias, de drie initiatiefnemers van dit prachtige Borealis: Polaris, Sirius en Antares!’

‘Pfff, er klinkt nog net geen tromgeroffel,’ zei Zack. Maar Joppes hart roffelde zo hard tegen zijn ribben dat hij die trommels niet eens zou horen.

Alle lichten gingen uit en een paar seconden bleef het pikdonker. Tot pats, er drie schijnwerpers aansprongen op het podium. In de lichtcirkel aan de linkerkant stond een man. In de andere twee stonden monniken. Eén droeg een witte pij, de ander een zwarte. De kappen waren zover over hun hoofd getrokken dat hun gezichten onzichtbaar waren.

Zack trok aan Joppes mouw. ‘Ik zei het toch, realityserie! Hollywood druipt ervan af.’

Maar Joppe hoorde hem nauwelijks, hij staaarde naar het podium. Hij kreeg koude rillingen van die zwarte monnik. Het was dat hij geen zeis vasthield, anders was het net De Dood.

‘Ik ben Antares,’ zei de man links.

‘Mijn naam is Sirius,’ zei de zwarte monnik.

‘En ik heet Polaris,’ zei de monnik met de witte pij.

‘Een vrouw!’ riep Joppe tegen Zack.

‘Je meent het!’

Joppe wilde nog wat terugzeggen, maar er gebeurde alweer iets op het podium. De lichten boven Antares en Sirius waren gedoofd en alleen Polaris stond nog in de schijnwerper.

‘Lieve kinderen, van harte welkom in Borealis. Het spijt mij dat ik jullie mijn gezicht niet kan laten zien, maar het is beter van niet. Dat leidt maar af van wat ik wil zeggen. Ik

wil jullie een verhaal vertellen. Een aantal van jullie kent het al, denk ik.

Lang, lang geleden was God boos op de mensen. Hij vond dat ze er een puinhoop van hadden gemaakt en wilde hen straffen met een zondvloed. Zoveel water dat alle mensen en dieren zou verdrinken. Maar voordat God de zondvloed naar de aarde zond, gaf hij Noach opdracht een ark te bouwen. Daarop moest plaats zijn voor een paartje van iedere diersoort en voor Noach en zijn familie.’

‘Oh my god...’ zei Zack. ‘We zijn in handen gevallen van een stelletje godsdienstwaaninnigen!’ Hij zei het zo hard dat er kinderen opkeken en er een gemompel door de zaal ging. Maar Polaris praatte onverstoorbaar verder.

‘Toen de Ark klaar was, ging het regenen. Veertig dagen lang. De aarde overstroomde en iedereen en alles werd verzwoegen door het water. Behalve de mensen en dieren op de Ark van Noach. Nu denken jullie misschien: wat hebben wij te maken met dat oude verhaal? Veel. Er komt een nieuwe zondvloed. Jullie kunnen daar niets aan doen, jullie hebben niets verkeerd gedaan. Maar heel veel mensen helaas wel. Sirius en ik bijvoorbeeld. Wij hebben grote fouten gemaakt. We vonden de verkeerde dingen belangrijk, we dachten dat het niet zo’n vaart zou lopen. We hadden het mis en nu is het te laat om de schade ongedaan te maken. Veel te laat.’

‘Snap jij waar ze het over heeft?’ fluisterde Zack.

‘Geen idee. Sst.’

‘Voor ons zit het grootste gedeelte van onze tijd op aarde erop,’ ging de witte monnik verder. ‘Maar voor jullie, kinderen, begint het net. Sirius en ik vonden dat we jullie niet achter konden laten met onze rotzooi. Dus zochten we naar een

oplossing waarmee we onze schuld konden inlossen aan jullie, de kinderen van de wereld! We hebben Antares uitgenodigd om met ons mee te denken. En dit, Polaris wees om zich heen, 'is het resultaat. Ons cadeau aan de mensheid, aan jullie. Borealis is onze Ark van Noach. Er is plaats voor één kind uit ieder land van de wereld. De afgelopen maanden hebben wij jullie uitgekozen en hiernaartoe gebracht.' Ze pauzeerde even en hief haar handen wijd omhoog in een dramatisch gebaar. 'Gefeliciteerd, kinderen, met jullie plek in deze Ark. Wanneer de zondvloed komt, zullen jullie overleven. En na de zondvloed zullen jullie de aarde en de mensheid opnieuw opbouwen. De toekomst is van jullie.' Het licht ging uit en Polaris verdween in de schaduw.

Het podium bleef donker en in de zaal heerste een vreemde stilte. Joppe wist niet of hij moest huilen of lachen. Ark van Noach? Waar had dat mens het over? Natuurlijk kende hij het verhaal, wie niet, maar als ze dacht dat hij nu begreep wat hij in Borealis deed, dan had ze het mis.

Hij was niet de enige. Langzaam kwamen alle kinderen bij hun positieven en het rumoer zwol snel aan. Flits! Weer ging een schijnwerper aan. De zwarte monnik stond als een standbeeld in de lichtcirkel en zweeg. Hij begon pas te praten toen de zaal zo stil was dat je bijna een sneeuwvlok kon horen vallen.

'Mijn hele leven heb ik keihard gewerkt. Daarmee heb ik een fortuin gemaakt. Kennen jullie het pakhuis van Dagobert Duck? Nou, doe dat maar maal honderd. Duizend.'

Het gelach in de zaal verbaasde Joppe. Hij vond het helemaal niet grappig.

'Veel van de landen waar jullie vandaan komen, kan ik zo